ŘÍJEN 2003

Čím žijí dechové orchestry

KUMPÁNOVI MUZIKANTI VYHRÁLI

Známá a populární kapela Kumpánovi muzikanti vyhrála ve dnech 26. a 28. září tak zvané Mistrovství Evropy české a moravské hudby, jehož čtvrtý ročník se konal ve švýcarském městě Zeedorf. Ze 24 zúčastněných orchestrů získala tato moravská kapela nejvíce bodů a potvrdila tak své mimořádné mistrovství. Blahopřejeme!

„Nejhezčí lásky" Budějovanky

Dechová hudba BUDĚJOVJANKA z Moravských Budějovic křtila v neděli 14. září svůj první hudební nosič s názvem „Nejhezčí lásky".

Na koncertu při křtu bylo mnoho hudebních skladatelů, textařů, zástupců známých kapel ze Slovácka i Vysočiny. Kapelu dirigoval Ivo Horký, hudební režii při nahrávkách měl Aleš Podařil, nahrálo studio Jaromira Rajchmana. *M. Dvořák*

Nejstarší člen Choceňačky kapelník Jiří Šimek a nejmladší mažoretka Kristína Mňuková.

OMLOUVÁME

se autorům, jejichž příspěvky (většinou pro přílišnou délku) se do tohoto čísla nevešly. Snad v prosinci (Jožulka Uher, Tomáš Hančl...).

Jak se Choceňačka s mažoretkami plavila do Švédska

Ač nebývá zase až takovou tradicí, aby se malé dechové orchestry naší republiky účastnily festivalů ve vzdálenějších zemích než je Rakousko, Německo, Slovensko či Švýcarsko, Choceňačce se přece jen podařilo získat pozvání na 5. Mezinárodní festival dechových orchestrů do Švédska. Zájezd, který probíhal za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, byl pro kapelu i mažoretky největší v dějinách. Ostudu jsme si na dalekém severu rozhodně neudělali, vždyť už po prvním průvodu městem jsme se podle slov organizátorů stali miláčky publika...

Když se o akci mluvilo někdy začátkem ledna, jen málokdo věřil, že se očekávaný slib vyplní. Najednou tu byl červen, který utíkal jako voda, bylo proto nanejvýš žádoucí razantně přistoupit k přípravám na festival. Poslední týden před odjezdem se dennodenně zkoušel na nádvoří zámku jak zpěv, tak také pochodové sestavy s mažoretkami. Veškerý shon utichl teprve v pondělí 30. června ráno poté, co náš autobus vystartoval z Chocně a uháněl si to na Prahu, hraniční přechod Cínovec a dálnicí na Berlín a Rostock. Každý snášel úděl cesty po svém, vysvobození přišlo až na trajektu cestou přes Baltské moře do švédského přístavu Trelleborg.

Až v úterý 1. července kolem jedenácté dopolední, tedy po 27 hodinách cesty jsme stanuli na skandinávské půdě, v osmém největším městě Švédska, v Jönköpingu. I když nás počasí nepřivítalo zrovna vlídnou tváří, nemohlo nás odradit od toho, abychom podali co nejlepší výkon a nenechali si zkazit náladu.

Ještě celou středu jsme měli tak říkajíc „na rozkoukání". Teprve ve čtvrtek 3. července začal onen 5. Mezinárodní festival dechových orchestrů i letos spojený s hudební konferencí Wasbe. Konferenci i festival pořádaly dva různé subjekty, různí organizátoři, ale ve všem se obě akce doplňovaly. Dostaveníčko do Jönköpingu si dalo na 25 orchestrů, mezi nimi i kapely z Japonska, Kanady, Velké Británie, více zástupců mělo domácí Švédsko, ale i Dánsko, neztratily se ani Čechy, které sice zastupovala jen Choceňačka a Berušky. Každý orchestr si mohl vybrat počet vystoupení i jejich přibližnou délku, na organizátorech pak bylo jen vhodně zakomponovat požadavky účastníků do programu. Během tří festivalových dní čekalo Choceňačku 7 koncertů a průvod městem. Začínalo se ve čtvrtek a večerním vystoupením v kostele Pingstkyrkan, mezitím si náš tubista Karel Hanus odskočil ještě s jedním dánským orchestrem, který zrovna basistu postrádal. Ve tři hodiny se u staré jönköpingské radnice rozezněly zvuky trumpet, upozorňující, že Choceňačka a Berušky startují průvod městem. Největší potlesk si získaly asi pochodové sestavy, které se daly volně kdykoliv během průvodu začít a zase skončit.

Následující den bylo na programu jak dopolední vystoupení v centru města, tak i odpolední průvod v městečku Eksjö, vzdáleného asi hodinu jízdy autobusem.

Čím žijí dechové orchestry

Počasí stále ukazovalo svou nevlídnou tvář, zlepšení a oteplení mělo dle předpovědi přijít až na sobotu, kdy nás čekal ten nejdůležitější koncert.

Sobota 5. července totiž představovala dopoledne dva přípravné koncerty, odpoledne pak průvod městem Tattoo a závěrečný monster koncert. Choceňačka vystupovala na Tattoo koncertu jako druhá a za dvacet minut odehrála pět skladeb. Začínalo se spolu s mažoretkami Dixi pochodem Willy Langeho, pak zazněla ve světě dobře známá polka Jaromíra Vejvody Škoda lásky. Poslední skladba patřila velkým mažoretkám pod vedením kapitánky Aleny Balcarové, na pultkách s notami se v tu chvíli objevila samba „Brazil" Ary Barrosa. Právě za tuto skladbu jsme sklidili ten největší potlesk, který neutichl ani za zvuků pochodu Šly panenky při našem odchodu. Dalo by se říci, že jsme chladným Severanům pořádně rozproudili krev.

Ve čtvrt na pět, to už ale za nádherného, možná až trochu parného odpoledne, stálo před diváky pět kapel z rozličných severních koutů Evropy. Ze Skotska zavítali dudáci, z Čech přijela Choceňačka s Beruškami, ostatní tři soubory – Dragontrumpet Angelholm Marching Band a Big Fat Brass Band – neváhaly dlouhou cestu, poněvadž byly domácí Švédské. Všechny muziky v tu chvíli spojovaly jen tři povinné skladby, které měly za několik okamžiků zaznít. Pod taktovkou jediného dirigenta se pak z více jak 150 nástrojů linuly tóny jak tradicionálů Amazing Grace a Highland Cathedral, tak i Olympic Spiritu Johna Williamse. Těžko říci, jestli Choceňačka přispěla svou troškou do mlýna, když vedle stály mnohonásobně početnější soubory, ale je pravda, že se jednalo alespoň o velikánskou zkušenost. Náš pobyt ve Švédsku se zkrátil už jen na několik hodin, o desáté večerní nastartoval náš autobus motor a pomalu jsme mířili k domovu. Čekalo nás „jen" 22 hodin cesty, nejprve trajekt do Dánska, pak do Rostocku a zbytek cesty přes Německo až do Čech opět autobusem.

A co říci závěrem? Do všech možných kronik i deníčků se asi určitě zlatým písmem vepíše, že první červencový týden roku 2003 se kapela Choceňačka a mažoretky Berušky plavily přes Baltské moře dalekou cestou do Švédska, aby tam hájily a tvrdě bojovaly za barvy našeho města i celé České republiky. V první řadě obrovské poděkování patří sponzorům akce, kteří jsou jmenováni na internetových stránkách kapely (www.chocenacka.wz.cz) a jejich loga se také blyštila na šerpách našich mažoretek. Dík patří i Beruškám, zejména jejich umělecké vedoucí Aleně Balcarové, která cvičí nejen své svěřenkyně, ale připravuje i kapelu na různé pochodové sestavy. Za vzorné odehrání všech skladeb bych chtěl poděkovat také Choceňačce pod vedením kapelníka Jiřího Šimka. Jedině tak jsme mohli ve Švédsku předvést jak klasickou českou polku, valčík a pochod, ale přecházet i do rytmů tanga, foxtrotu i exotické samby.

Zprvu jsme si nemohli zvyknout na to, jak dávají či spíše nedávají chladní Severané najevo svoje pocity, ale závěrečným Tattoo koncertem jsme měli jasný důkaz, že jsme se stali miláčky publika. Týden ve Švédsku pro nás tedy znamenal jak nové zážitky a dobrodružství, tak i podněty pro další práci.

Kamil Bureš